



## Arrest

nr. 95 199 van 15 januari 2013  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 3 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 16 februari 2011 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 31 juli 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

#### 1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### *"A. Feitenrelaas*

*U verklaarde over de Srilankaanse nationaliteit te beschikken, tot de Tamil-bevolkingsgroep te behoren en afkomstig te zijn uit het district Jaffna. U vestigde zich later in Colombo. Uw vader was "Justice of Peace". In 1989 moest hij hulp leveren aan de "Liberation Tigers of Tamil Eelam" (LTTE) in de vorm van het verzamelen van voedingswaren voor de LTTE. Het leger kwam dat te weten en kwam hem thuis zoeken. De burens verwittigden uw vader en hij kon ontsnappen. Sindsdien hebt u niets meer over hem vernomen. Uw moeder kreeg ruzie met de soldaten over hem en werd hetzelfde jaar door soldaten doodgeschoten. Jullie oudere zus voedde jullie verder op.*

*In 1996 arresteerde het leger u en uw broer om jullie te ondervragen over jullie vader en liet jullie dezelfde dag vrij. Tussen 1996 en 2000 moest u twee of drie dagen bunkers bouwen voor de LTTE. Op 17/03/2000 verzamelden de autoriteiten heel het dorp in de kerk en arresteerden veel mensen waaronder u en uw broer omwille van jullie vader. Jullie werden tien dagen opgesloten en gemarteld en vervolgens ergens gedropt.*

*Omdat het leger bleef komen zoeken naar uw vader, verhuisde u naar Watalla in Colombo. U registreerde zich daar en kreeg in Colombo op 26/01/2007 een identiteitskaart uitgereikt met uw adres in Colombo. In Colombo benaderde R. van de LTTE u in Maradane. Hij wou dat u hem hielp door hem en enkele andere personen plaatsen aan te duiden in Colombo. Hij kwam maandelijks tot tweemaandelijks altijd met dezelfde drie mensen die u plaatsen moest tonen als Company Street, de zee in Wellawatte, het parlement in Pathuramulla, Wattala, Kalhisha en Colombo Fort. Op 20/10/2010 zei R. u dat één van die drie personen was gearresteerd twee of drie dagen voordien en dat u naar een veilige plaats moest gaan om uw leven in veiligheid te brengen. U verborg zich drie maanden in Negombo. Ondertussen kwam de "Criminal Investigation Departement" (CID) en het leger u thuis verscheidene keren zoeken. Uw Sinhalese burens gooiden stenen naar uw huis.*

*Op 23/01/2011 bracht een kleine boot en vervolgens een grotere u samen met meer dan honderd anderen naar een groot schip, een passagiersschip. Op 15/02/2011 gingen jullie van boord in Italië en u werd dezelfde dag met de auto naar België gebracht. Op 16/02/2011 kwam u in België aan. Dezelfde dag vroeg u in België asiel aan.*

*Na uw aankomst in België vernam u van uw echtgenote dat het leger en de CID u bleven zoeken in uw dorp.*

*Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, kopie van een oude identiteitskaart, uw geboorteakte met vertaling, huwelijkscertificaat met vertaling, geboorteakte van uw echtgenote en dochter met vertaling, een klacht bij de "Human Rights Commission of Sri Lanka", een attest van een "Justice of Peace", een attest van het Rode Kruis Sri Lanka Jaffna District, en een vertaling van een overlijdenscertificaat en een attest van de diocese van Jaffna.*

#### *B. Motivering*

*Na het gehoor door het CGVS wordt vastgesteld dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven en dit om verscheidene redenen.*

*U maakt niet aannemelijk dat u in Colombo verscheidene keren werd benaderd door R. van de LTTE om voor de LTTE te werken. U kan niet aangeven wanneer in 2007 u door de LTTE werd benaderd. U bleef ook heel vaag over hoe de LTTE u in Maradane in Colombo benaderde en uw antwoorden op de vragen daarnaar beperkten zich tot "iemand gaf informatie waar ik de bus neem en daar benaderden ze me", "ze lieten me eerst niet weten wie ze waren en dan wel" en "ik was bang hen te helpen maar ze bleven komen en vragen dat ik wou helpen". Later tijdens het gehoor bleek dan dat slechts één persoon u benaderde, R. en dat hij u in drie of vier maanden drie keer benaderde daarvoor (CGVS pp. 8-12). U bent weinig coherent en u slaagt er amper in toe te lichten hoe de LTTE met u contact zoekt. Uit uw beschrijving blijkt geen doorleefde ervaring van een persoon die door de LTTE wordt benaderd om hulp te leveren aan deze organisatie en die dit uit angst probeert te vermijden. Bovendien moet worden opgemerkt dat uw vage beschrijving van hoe en door wie van de LTTE u bent benaderd niet*

overeenstemt met de attesten van de "Justice of Peace" de "Human Rights Commission of Sri Lanka", de "Sri Lanka Red Cross Society" en de "Diocese of Jaffna Srilanka". Deze attesten, opgesteld aan de hand van verklaringen van uw echtgenote, stellen dat u werd benaderd door een halfbroer die voor de LTTE werkte. Voor het CGVS vermeldde u nergens dat de persoon die u benaderde, "R.", uw halfbroer was en u wist zijn echte naam ook niet (wat impliceert dat hij niet uw halfbroer is). Meer nog, expliciet gevraagd naar wat u wist over "R." verklaarde u duidelijk dat u niet veel wist over hem en dat u niet wist waar hij vandaan kwam (CGVS p. 9).

Ook over waarom de LTTE specifiek u benaderde, bleef u heel algemeen en vaag. Uw antwoorden op de vraag daarnaar beperkten zich tot dat het niet enkel u was maar misschien velen maar dat u dat niet weet, dat ze wilden dat u nieuwkomers de plaatsen in Colombo toonde, omdat u daar al enkele jaren woonde en Colombo vrij goed kende en omdat u Sinhalees spreekt (CGVS p. 8). Op de vraag waarom de LTTE specifiek u benaderde kon u dus geen duidelijk antwoord geven. Over de laatste reden die u opgaf waarom de LTTE specifiek u benaderde, wordt opgemerkt dat u bij de Dienst Vreemdelingzaken (Verklaring punt 8) niet hebt aangegeven dat u Sinhalees spreekt. Gevraagd of u bereid was tijdens een bijkomend gehoor een gesprek te voeren in het Sinhalees verklaarde u plots dat u het begreep en een klein beetje spreekt, dat u de weg kan vragen en iets kan kopen (CGVS p. 8). Zodoende minimaliseerde u plots, in het vooruitzicht van een potentiële controle van uw kennis van de Sinhalese taal, uw kennis van het Sinhalees.

Gevraagd naar wat u uiteindelijk allemaal hebt gedaan voor de LTTE bleef u tevens heel algemeen en vaag. U verklaarde dat R. u maandelijks wou zien om plaatsen te tonen in Colombo, dat hij altijd met dezelfde twee of drie mensen kwam en dat u ze moest meenemen naar plaatsen en dat u ze de weg toonde met de bus omdat ze niet wisten hoe de weg en de prijs te vragen. Meer specifiek over wat de LTTE wou dat u voor deze organisatie deed kon u niet zijn (CGVS pp. 9-11). Dus ook hoe u de LTTE hielp in Colombo kon u niet op een doorleefde manier aangeven.

Ook over R. zelf kon u niets vertellen. U wist niet waar hij vandaan komt, wat zijn functie, graad of rang was in de LTTE noch hoelang hij in Colombo woonde. Ook over de mensen die u telkens moest rondleiden kon u ook niets vertellen (CGVS pp. 9-11).

Ook over wat de LTTE uiteindelijk heeft gedaan met de plaatsen die u diende aan te duiden bleef u heel algemeen en vaag. U verklaarde dat er veel zaken gebeurden en niet wist of die mensen daar verantwoordelijk voor waren. U stelde dat er veel problemen waren en verwees na lang doorvragen uiteindelijk naar een bomaanslag in een legerkamp in Company Street gericht tegen één van de grote commandanten, F.. Wanneer die aanslag was wist u echter niet. U kon daarover enkel aangeven dat het in die periode was. Hoe dat legerkamp noemde, wist u evenmin. Verder kon u enkel aangeven dat er veel bomaanslagen waren op treinen en bussen en opnieuw dat er veel zaken gebeurden maar dat u niet wist of het die mensen waren (CGVS pp. 11-12).

Over hoe u uiteindelijk door uw banden met de LTTE in de problemen bent gekomen bleef u tevens heel algemeen en vaag. U verklaarde dat R. u op 20/10/2010 informeerde dat één van de drie mensen die u plaatsen moest tonen twee of drie dagen voordien was gearresteerd en dat hij u zei dat u naar een veilige plaats moest om uw leven in veiligheid te brengen. Welke van die drie mensen was gearresteerd wist u niet, waar hij was gearresteerd wist u evenmin. U kon ook niet specifiek aangeven wanneer de CID en het leger naar uw huis kwamen. Uw antwoorden beperkten zich(t) tot "veel keer", "ik weet niet wanneer" en "ze gingen dezelfde dag dat ik Wattala verliet". Gevraagd of ze daarna nog kwamen, kon u enkel verklaren dat ze bleven komen. Gevraagd naar hoe u dat wist, verklaarde u dat u het via S., een vriend van uw vader, hebt vernomen. Toen u werd gevraagd hoe hij daarvan op de hoogte was, verklaarde u dan plots weer dat het uw echtgenote was die het u liet weten (CGVS p. 12).

Ondanks dat deze vragen u zowel op een open manier als door een meer gerichte vraagstelling verscheidene keren werden gesteld, kon u deze zaken, waardoor u beweert in de problemen te zijn gekomen met de Srilankaanse autoriteiten en waardoor uw land van herkomst moest ontvluchten, amper aangeven. Ook hoe u erdoor in de problemen kwam en hoe u daarvan op de hoogte was, kon u amper toelichten. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht dat u omwille van deze zaken door de Srilankaanse autoriteiten wordt gezocht.

*Er kan ook geen geloof worden gehecht aan het feit dat u onderdook. Uw verklaringen daarover zijn immers niet eensluidend. U verklaarde voor het CGVS (pp. 4-5) dat u van 20/10/2010 tot 23/01/2010 in Negombo (Neercolombo) onderdook. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (Verklaring punt 35) had u echter verklaard dat u op 23/01/2011 Watala verliet naar Neercolombo. Tevens verklaarde u voor het CGVS (p. 5) dat u op 23/01/2011 aan boord ging van het schip dat u naar Italië bracht. Bij de DVZ (Verklaring punt 35) had u echter verklaard dat u niet wist wanneer u Sri Lanka had verlaten. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden kon u enkel verklaren dat u het bij de Dienst Vreemdelingenzaken op dezelfde manier had gezegd. Uw verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd u echter in het Tamil voorgelezen en u ondertekende ze ter aanvaarding. Hoe de vrouw noemde bij wie u via de hulp van een vriend van uw vader meer dan twee maanden onderdook in Negombo wist u niet (CGVS p. 4).*

*Ook over uw reis naar Europa samen met honderd andere personen clandestien aan boord van een passagiersschip kon u amper iets vertellen. Gevraagd naar een beschrijving van het leven aan boord van dat schip beperkten uw antwoorden zich tot dat het een heel gevaarlijke situatie was, dat jullie geen goed eten kregen, enkel fruit en brood, dat het schip bij grote golven schudde en dat jullie bang waren op zee. Verder kon u de reis van Sri Lanka naar Europa die ongeveer twee en een halve maand duurde niet toelichten (CGVS pp. 5-6). Uw beschrijving van deze clandestiene reis getuigt opnieuw niet van een doorleefd ervaring. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan het feit dat u Sri Lanka op deze manier hebt verlaten. Dit bevestigt dan verder de ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven. Immers indien een clandestiene reis als ongeloofwaardig wordt bevonden, ontstaat a contrario het vermoeden dat er op een legale wijze werd gereisd en derhalve in het bezit van een internationaal paspoort. Door het zich te bedienen van een dergelijk paspoort plaatst men zich onder de bescherming van de autoriteiten van het land van herkomst wat niet verenigbaar is met een vrees voor deze autoriteiten.*

*De documenten die u neerlegde vermogen niet de appreciatie van uw relaas in de positieve zin om te buigen. Ze weerleggen immers niets van bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart, de kopie van uw oude identiteitskaart en uw geboorteakte met vertaling staven uw identiteit en nationaliteit die niet worden betwist. De geboorteakte van uw echtgenote met vertaling vormt een begin van bewijs van haar identiteit en nationaliteit. Het huwelijkscertificaat met vertaling staat jullie huwelijk. De inhoud van de attesten van de "Justice of Peace", de "Human Rights Commission of Sri Lanka", de "Sri Lanka Red Cross Society" en de "Diocese of Jaffna Sri Lanka" zoals boven aangeduid, stemt niet overeen met uw verklaringen. Bovendien zijn de attesten opgesteld aan de hand van verklaringen van uw echtgenote. De vertaling van het overlijdenscertificaat heeft geen enkele bewijswaarde als deze vertaling niet is vergezeld van het originele document waarvan het de vertaling zou zijn.*

*Uit wat vooraf gaat blijkt uw asielrelaas niet aannemelijk. In de gegeven omstandigheden is er geen enkele reden waarom u niet naar Sri Lanka zou kunnen terugkeren. Uit de richtlijnen van het UNHCR, "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Sri Lanka" blijkt dat de oorlog op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Srilankaanse leger op de LTTE. De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd en er wordt werk gemaakt om het hoge aantal intern ontheemden die zich in vluchtelingen kampen bevinden te hervestigen. Personen die verdacht worden van banden met de LTTE worden in 'High Security Camps' vastgehouden. In het licht van de gewijzigde situatie in Sri Lanka is het profiel van Tamil afkomstig uit het noorden of het oosten niet meer voldoende om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming. Elk dossier dient individueel te worden behandeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut hangt er vooral van af of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot één van de door het UNHCR opgesomde risico profielen behoort. Personen die verdacht worden van banden met de LTTE, zoals u in uw geval probeerde aan te tonen, kunnen als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk doormiddel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk banden heeft met LTTE of daadwerkelijk verdacht wordt van banden met de LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Zoals hierboven al werd uiteengezet hebt u echter op geen enkele manier het CGVS weten te overtuigen van uw voorgehouden LTTE-profiel of van uw bewering wegens dergelijke verdenking te worden gezocht in Sri Lanka. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstig schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou bestaan. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd.*

### C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

De Raad stelt vast dat *"dat u van 20/10/2010 tot 23/01/2010 in Negombo (Neercolombo) onderdook"* moet worden gelezen als *"dat u van 20/10/2010 tot 23/01/2011 in Negombo (Neercolombo) onderdook"*.

#### 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Bij de uiteenzetting van de "middelen van verweer" blijkt dat verzoeker opkomt tegen de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing en wil dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de feitelijke beoordeling overdoet. Hij voert dan ook de schending van de materiele motiveringsplicht aan. Verzoeker meent tevens dat de beslissing kennelijk onredelijk is en onzorgvuldig werd genomen.

2.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

#### 3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker meent dat hem in het begin van interview verteld werd dat hij zijn verhaal kort en concreet moest houden en dat het dus niet verwonderlijk is dat hij vaag bleef over zijn contacten bij de LTTE, hij had immers die opdracht gekregen. De Raad stelt vooreerst vast dat dergelijke bewering niet blijkt uit het gehoorverslag. Wel blijkt dat verzoeker, niettegenstaande hij de vragen goed begreep, telkens vaag en ontwijkend antwoordde. Dit kan niet worden teruggebracht tot een eenvoudig verzoek van de dossierbehandelaar om kort en concreet te antwoorden op de vragen. Overigens ziet de Raad hoegenaamd niet in hoe dit kan rijmen met het verzoek om concreet te zijn, te meer verzoeker in het verzoekschrift ook toegeeft bewust vage verklaringen te hebben afgelegd omdat hij zijn beweemde halfbroer en zijn echtgenote wou beschermen. Aldus ondergraaft verzoeker zelf zijn argumentatie dienaangaande. De Raad benadrukt hierbij dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen

voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. nr. 150.135). De asielzoeker draagt daarbij zelf de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van zijn asielrelaas. Overigens werd verzoeker er uitdrukkelijk op gewezen dat zijn verklaringen vertrouwelijk behandeld worden, zodat hij angst voor het lot van zijn naasten niet als verschoning voor het afleggen van vage verklaringen met betrekking tot zijn individueel asielrelaas kan inroepen.

3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn voorgehouden vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. De commissaris-generaal is verder niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.2.1. Verzoeker meent dat hij werd uitgekozen omdat verzoekers vader reeds in 1989 hulp bood aan de LTTE en de familie en verzoeker zelf (en zijn broer) de reputatie hadden voorstanders te zijn van de LTTE en R. daarenboven verzoekers halfbroer was zodat het vanzelfsprekend is dat deze met zijn familie wou samenwerken. Verder herhaalt verzoeker dat hij Colombo goed kende en Singhalees spreekt en beklemtoont hij dat hij zijn kennis helemaal niet minimaliseert. Verzoeker heeft immers bij de DVZ niet ontkend dat hij het Singhalees spreekt waarbij hem tevens werd gevraagd om korte en relevante antwoorden te geven. Verder bevestigde verzoeker dat hij een aantal basisgesprekken kan voeren en dat hij in Colombo naast Singhalese burens woonde. Verzoeker stelt verder dat hij eerst werd gewaarschuwd door Shiva en vervolgens door zijn echtgenote. Verzoeker stelt dat hij niet alleen door de LTTE werd lastig gevallen, doch ook door de Sri Lankaanse autoriteiten, in het bijzonder het leger. Aangaande de periode waarin verzoeker onderdook, stelt verzoeker dat zijn verklaringen bij het CGVS correct zijn. Verder heeft verzoeker zijn indrukken gegeven van de reisweg, hij begrijpt dan ook niet waarom deze als niet geloofwaardig worden beschouwd.

Het is hoegenaamd niet aannemelijk dat verzoeker zou vervolgd worden omdat hij tussen eind 2007 en 2009 een aantal mensen – volgens verzoeker LTTE leden – gemiddeld maandelijks gegend heeft naar een aantal bekende plaatsen in Colombo (Company Street, de zee, het parlement, gewone plaatsen in Wattala of Kalhisha, Colombo Fort, ..., gehoor p. 10). Verzoeker kan echter geen enkele naam, noch andere details van deze twee of drie mensen noemen (gehoor p. 9). Verzoeker kan evenmin duiden welke veiligheidsmaatregelen gedurende zijn verblijf in Colombo werden genomen (gehoor p. 14). Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij contact had met LTTE-leden. Bijkomend kan worden gesteld dat niet kan worden ingezien hoe het bezoek aan plaatsen die eenvoudig op elk plattegrondje van de stad staan, bedreigend kan zijn voor de Sri Lankaanse overheid. Dat verzoeker hen kon aanduiden en helpen de checkpoints te omzeilen kan niet blijken uit zijn verklaringen. Immers indien verzoeker dergelijke opdrachten kreeg dan had hij dit kunnen toelichten tijdens het CGVS-verhoor, wat niet het geval is.

Aangaande verzoekers problemen met het leger, legt verzoeker geen enkel overtuigend stuk neer. Evenmin is geloofwaardig dat het leger, na de verdwijning van verzoekers vader (1989) zeven jaar zou wachten om verzoeker te arresteren (1996), dan nog eens vier jaar zou wachten en bij een collectieve aanhouding verzoeker en zijn broer meenemen en gedurende 10 dagen mishandelen (2000) om dan vervolgens heel frequent, 15 à 20 keer in enkele maanden langs te komen. Overigens is dit toentertijd voor verzoeker nooit een aanleiding geweest om internationale bescherming te zoeken, zodat de vrees hiervoor eveneens ernstig wordt gerelativeerd.

3.2.2. Verzoeker beperkt zich verder tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het maken van verwijten naar het CGVS, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.3. Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De Raad hecht geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Voor zover verzoeker documenten neerlegt dient hij dit te doen conform Artikel 8 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, met name dat stukken die in een andere taal dan deze van de rechtspleging zijn opgesteld, voorzien moeten worden van een eensluidende vertaling op straffe van het niet in overweging nemen van deze stukken. Het is dus aan verzoeker om te voorzien in een vertaling.

3.3.1. Aangaande de attesten die werden opgesteld op basis van de verklaringen van zijn echtgenote, voert verzoeker aan dat zij haar echtgenoot heeft willen bijstaan, dat het niet ondenkbaar is dat er een aantal onregelmatigheden in de verklaringen staan, dat zij gehandeld heeft uit schrik om haar echtgenoot te verliezen en dat het niet redelijk is van het CGVS om dit tegen hen te gebruiken. Verder voert verzoeker aan dat het begin van bewijs aangaande de identiteit van zijn vrouw de geloofwaardigheid van deze stukken versterkt. Immers zij heeft uit eerste hand ervaren hoe verzoeker werd lastig gevallen door zowel de LTTE als de Sri Lankaanse autoriteiten.

Dergelijke vergoelijkingen en verschoningen kunnen geenszins worden aanvaard en vermogen niet de vaststellingen ter zake van de commissaris-generaal in andere zin om te buigen. Overigens ziet de Raad evenmin in hoe de identiteit van zijn vrouw de geloofwaardigheid van deze stukken versterkt aangezien dit de relationele en emotionele en dus subjectieve aard van de getuigenis benadrukt.

3.3.2. Verzoeker legt verder ter zitting een niet-vertaalde brief van zijn echtgenote neer, een certificaat van zijn studies, een kopie van een document van de CID van 5 juli 2012, een kopie van een document van de politie van 14 augustus 2012, een kopie van een overlijdensakte van zijn moeder van 29 november 2012 en vertaling, een kopie van een krantenartikel van 22 april 2008 met vertaling betreffende de ontvoering van zijn neef en een kopie van een attest van HRW betreffende de ontvoering van zijn neef.

In verband met de brief van zijn echtgenote, het certificaat van zijn studies, de kopie van het document van de CID van 5 juli 2012, de kopie van het document van de politie van 14 augustus 2012, stelt de Raad vast dat deze documenten niet vergezeld zijn van een (eensluidend verklaarde) vertaling. De stukken worden dan ook conform artikel 8 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging genomen, waarbij de stukken van de CID en de politie, de overlijdensakte, het krantenartikel en het attest van het HRW kopieën zijn, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht. Overigens dateert het overlijden van verzoekers moeder van 18 november 1989 zodat dit bezwaarlijk nog een asielloorzaak kan uitmaken.

Aangaande het krantenartikel betreffende de beweerde ontvoering van zijn neef, stelt de Raad vast dat verzoeker nergens een dergelijke familieband adstrueert. Het is daarenboven een feit van algemene bekendheid dat kranten niet gekant zijn tegen de publicatie van artikels tegen betaling, en hun bewijswaarde bijgevolg bijzonder relatief is, te meer verzoeker geenszins de concrete relevantie van de verdwijning van zijn neef in april 2008 voor zijn eigen individueel asielrelaas verduidelijkt.

Betreffende het attest van HRW stelt de Raad vast dat dit enkel een bevestiging bevat van het feit dat een klacht in een niet nadere gespecificeerde zaak is neergelegd; derhalve kan niet worden vastgesteld waarop dit document betrekking heeft en vermag dit document geenszins verzoekers asielrelaas te adstrueren.

3.4. Verzoeker betwist de beoordeling van de huidige situatie in Sri Lanka aan de hand van een aantal rapporten en artikelen: *“Reconciliation in Sri Lanka: harder than ever”* (International Crisis Group 18 juli 2011), het *“Report of the secretary-general’s panel of experts on accountability in Sri Lanka”* (rapport van 31 maart 2011) en diverse artikelen (van *Freedom from torture*, *Human Rights Watch*, *TamilNet*, *Refworld*). Uit deze documenten zou moeten blijken dat Tamils nog steeds onderdrukt worden, en dat Sri Lankaanse asielzoekers die in Colombo landen, willekeurig worden gearresteerd en gefolterd tot ze toegeven lid te zijn van de LTTE waarbij alles naar willekeur wijst. Verzoeker voegt tevens de *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the international protection needs of Asylum-seekers from Sri Lanka* van April 2009 toe.

3.4.1. Met betrekking tot verzoekers verwijzingen naar algemene mensenrechtenrapporten en artikels dient te worden vastgesteld dat dergelijke algemene verwijzingen niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.4.2. Hierbij heeft het geciteerde rapport van 18 juli 2011 (*“Reconciliation in Sri Lanka: harder than ever”*) specifiek betrekking op de nood aan verzoening tussen de verschillende bevolkingsgroepen in Sri Lanka en niet op richtlijnen om de individuele beschermingsnoden van asielzoekers uit Sri Lanka in te schatten, zoals actueel en grondig wordt uiteengezet in het bij het administratief dossier toegevoegde rapport van het UNHCR van 5 juli 2010, dat recenter is dan de door verzoeker toegevoegde *Guidelines* van 2009 en deze ook fundamenteel wijzigt. Verder heeft het UNHCR rapport van 31 maart 2011 (*“Report of the secretary-general’s panel of experts on accountability in Sri Lanka”*) betrekking op gebeurtenissen die plaatsvonden gedurende de eindfase van de oorlog; derhalve is dit rapport niet pertinent voor de beoordeling van de huidige situatie in Sri Lanka. Verzoeker toont evenmin aan dat de andere artikelen de *UNHCR Eligibility Guidelines* van 5 juli 2010 zouden hebben gewijzigd.

Derhalve blijven de in de *UNHCR Eligibility Guidelines* van 5 juli 2010 opgenomen richtsnoeren staande en dient een individuele beoordeling uitsluitend te geven over het al dan niet beschikken van een risicoprofiel. Zoals blijkt uit voorgaande, voldoet verzoeker geenszins aan dit profiel. Integendeel, het beweerde LTTE-profiel van verzoeker is ongeloofwaardig zodat verzoeker bijgevolg niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in een negatief licht zou staan bij de Sri Lankaanse autoriteiten of door deze autoriteiten zou gevisieerd worden bij een eventuele terugkeer. Verzoeker kan dan ook allerminst

staande houden dat er in zijn hoofde objectieve redenen voorhanden zijn om een gegronde vrees voor vervolging te koesteren.

3.4.3. Verzoeker verwijst voorts naar de artikelen van *Freedom from torture* en *Human Rights Watch* en citeert onderdelen hiervan. Reeds hoger werd vastgesteld dat verzoekers beweerde LTTE-profiel compleet ongeloofwaardig is zodat verzoeker bijgevolg niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in een negatief licht zou staan bij de Sri Lankaanse autoriteiten of door deze autoriteiten zou geïdificeerd worden bij een eventuele terugkeer. De aan de nota van verweerder toegevoegde *Subject Related Briefing* van 9 december 2010 inzake “*Terugkeer van Tamil asielzoekers op de luchthaven van Colombo: Procedures*” stelt daarenboven dat “*Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat de procedures voor Tamils bij terugkeer op de luchthaven in Colombo verzacht zijn. Wie niet als asielzoeker geïdentificeerd wordt, kent in principe geen problemen. Is dat wel het geval, dan is er een controleprocedure die enkele uren duurt. In theorie kan men worden aangehouden als er sprake is van een ‘duidelijke’ LTTE-affiliatie (...). In praktijk zouden veel Tamils (ook met ETD’s, Emergency Travel Document) kunnen passeren zonder ondervraagd te worden. De procedures worden dus niet steeds even strikt toegepast. Hoewel LTTE-affiliatie tot aanhouding kan leiden kan impliciet uit het feit dat er zich geen arrestaties voordoen, worden afgeleid dat er al sprake moet zijn van een robuust LTTE-profiel alvorens men wordt opgepakt. (...) In elke geval kan op basis van de voorliggende informatie geconcludeerd worden dat Tamils zeker niet als groep geïdificeerd worden bij aankomst op de luchthaven van Colombo. Er moeten vrij zwaarwegende redenen zijn alvorens de luchthavenautoriteiten tot arrestatie zullen overgaan.*”. Ook wat de overige artikelen betreft, herhaalt de Raad dat verzoeker zijn persoonlijke vrees *in concreto* dient aan te tonen.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

#### 4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat het door het CGVS aangehaald rapport van het UNHCR reeds dateert van april 2009 en dat het onredelijk is om aan te nemen dat de situatie in Sri Lanka ongewijzigd is in drie jaar. Verzoeker meent dat in dit rapport Tamils afkomstig uit Colombo vermeld worden als risicogroep. Verder verwijst verzoeker naar het arrest “*E.G. vs het Verenigd Koninkrijk*” en meent dat verzoeker 7 van de 8 hierin vermelde risicofactoren bezit. Daarnaast stelt verzoeker dat de materiële motiveringsplicht is geschonden, gezien het CGVS hem het subsidiair beschermingsstatuut weigert zonder enige uitleg of wettige motivatie of zonder daarbij zijn individuele redenen na te gaan. Uit de motivering zou niet blijken dat artikel 48/4 § 2 a, b en c van de vreemdelingenwet onderzocht werd, terwijl daar in de context van verzoeker wel degelijk voldoende redenen voor zijn. Indien hij dient terug te keren heeft hij schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing (wat in strijd is met artikel 3 EVRM) in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert.

4.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers bewering dat uit de motivering niet zou blijken dat artikel 48/4 § 2 a, b en c van de vreemdelingenwet onderzocht werd, berust op een onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissing. Immers blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

4.3. De Raad benadrukt verder dat de aan het administratieve dossier toegevoegde “*UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum Seekers From Sri Lanka*” van 5 juli 2010 dateren – die de door verzoeker geciteerde en toegevoegde *Guidelines* van juli 2009

fundamenteel hebben gewijzigd en waarbij in juli 2011 nog door het UNHCR werd bevestigd dat zij vasthoudt aan deze *Guidelines* van juli 2010 en de daarin opgesomde risicoprofielen (CL2011-008w, zie administratief dossier, stuk 16) – en hierin duidelijk wordt gesteld dat, gezien het einde van de vijandelijkheden, Sri Lankanen afkomstig uit het noorden van het land niet langer een beroep op internationale bescherming kunnen laten gelden enkel en alleen op basis van het risico op willekeurig geweld. In het licht van de verbeterde mensenrechten- en veiligheidssituatie in Sri Lanka is er niet langer een nood aan een collectieve bescherming voor Sri Lankanen van Tamil-etnie afkomstig uit het noorden van het land. Derhalve dienen alle asielverzoeken van Sri Lankaanse asielzoekers op hun individuele merites te worden beoordeeld. De Raad erkent eveneens dat uit deze *Guidelines* 2010 blijkt dat personen die verdacht worden van banden met de LTTE als een risicoprofiel kunnen aantonen. Echter, in dergelijk geval moet uit het individuele dossier – namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen – blijken of de asielzoeker daadwerkelijk banden heeft met de LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming – *quod non in casu*. De commissaris-generaal stelde immers terecht vast dat aan verzoekers beweerde activiteiten voor de LTTE geen geloof kon worden gehecht, noch aan verzoekers verklaring hiervoor vervolgd te worden. Verzoeker kan dan ook allerminst staande houden dat er in zijn hoofdte objectieve redenen voorhanden zijn om een gegronde vrees voor vervolging te koesteren. Bovendien volstaat het niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

4.4. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in arresten van 20 januari 2011 (T.N. t. Denemarken, nr. 20594/08; S.S. e.a. t. Denemarken, nr. 54703/08; P.K. t. Denemarken, nr. 54705/08 en N.S. t. Denemarken, nr. 58359/08) de evolutie in Sri Lanka na de uitspraak van NA. T. Verenigd Koninkrijk van 17 juli 2008, in het bijzonder na het beëindigen van gewapend conflict in mei 2009, onderzocht (zie onder meer in T.N. t. Denemarken, nr. 20594/08, §§ 36-66). Het Hof stelt vast dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat het behoren tot de Tamil bevolkingsgroep tot vervolging zou leiden of tot een inbreuk van artikel 3 EVRM, noch dat er sprake is van een algemeen risico voor Tamils die terugkeren naar Sri Lanka. Het EHRM herbevestigde de positie ingenomen in het arrest NA t. Verenigd Koninkrijk van 17 juli 2008 (NAV 2008/27), benadrukt de individualiseringsvereiste bij de beoordeling van een gedwongen terugkeer van een Tamil, meent dat relevante risicofactoren niet als een loutere checklist kunnen worden afgedaan maar dat het gewicht van risicofactoren zowel individueel als cumulatief dient te worden afgewogen. De bewering dat verzoeker 7 van de 8 van de in het verzoekschrift vermelde risicofactoren zou bezitten die aan bod kwamen in de zaak EG t. Verenigd Koninkrijk, kan evenmin gevolgd worden daar verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt voorafgaandelijk gearresteerd te zijn, noch littekens te hebben ingevolge zijn vervolging, noch banden te hebben met de LTTE, laat staan actief lid te zijn (wat hij overigens zelf nooit beweerd heeft), zijn identiteitskaart heeft voorgelegd en (momenteel) niet onderworpen is aan een terugwijzingsmaatregel, laat staan uit het Verenigd Koninkrijk. Verzoeker kan zich dus enkel beroepen op het feit dat hij een etnische Tamil is die in België asiel heeft aangevraagd, wat gezien de *UNHCR Eligibility Guidelines 2010* niet voldoende is om een beroep op internationale bescherming te rechtvaardigen.

4.5. Verzoeker gaat er in deze dan ook aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

4.6. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Voor zover verzoeker zich beroept op de algehele situatie, werkt hij dit middel niet uit en toont hij niet aan dat de situatie waarnaar hij verwijst, zou kunnen vallen onder artikel 48/4 § 2, c van de vreemdelingenwet.

4.7. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Verzoeker vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

5.1. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

##### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK